

РЕШЕНИЕ

№ 4272

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1328** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Сагван Хоршид С., гражданин на И., . ЕНЧ[ЕИК] срещу решение № 1378/5.10.2022 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон и в противоречие с целта на закона. Поддържа, че неправилно е посочено от административния орган, че разглежданата негова молба е четвърта поред. В действителност е подал три молби, като производството по третата молба все още е висящо. Административният орган въобще не е обсъдил представената от него заповед за задържане от Следствения съд на [населено място] от 23.7.2019 г. Подробно е обяснил проблемите, които е имал с роднините си, както и липсата на защита и съдействие от страна на правоохранителните органи. Годеницата му имала много влиятелни роднини, един от които е личен лекар на президента на страната, поради което спрямо него е повдигнато обвинение и е издадена заповед за задържането му. Твърди, че животът му винаги ще бъде в опасност. Позоваването на справка за състоянието в И. и изводите за сигурност там са химера.

Ответникът по жалбата - председателя на Държавна агенция за бежанците при

Министерски съвет оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ. Счита, че обстановката в И. се е променила благоприятно, не са налице предпоставки за получаване на закрила; следва да се има предвид становището на ДАНС.

Прокуратурата на РБ не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба – вх. № 01-В-183/7.6.2022 г. за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС).

Тази молба е прието, че е четвърта поред, като са посочени предходните такива. Приета е за последваща. Прието е, че молбата е неоснователна.

От представената преписка се установява, че оспорваният е роден на 20.5.1980 г., в [населено място], И., кюрд, мюсюлманин, неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В настоящото производство, в интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е напуснал И. през 2019 г., легално, за Турция, където престоял около пет месеца, след което влязъл в Република България нелегално и с помощта на трафикант е стигнал до С.. Посъветван е от негови приятели да замине за С.. В интервюто от 15.7.2022 г. е заявил, че в е роден и е живял в [населено място]. Завършил е училище там и е работил като таксиметров шофьор и в есторанта на неговия брат.

В родния му град не е имало военни действия, а такива са се водили в близост до него, от Ислямска държава.

Твърди, че там са останали да живеят неговият баща и петимата му братя. Разказва, че имал връзка с една жена, но близките ѝ не я давали. В резултат, те избягали в едно село, а роднините ѝ сигнализирали властите и започнали да ги търсят. Разказва, че те били влиятелни – един от роднините е бил личен лекар на президента. Било образувано срещу него дело. Оставил момичето на сигурно място и напуснал И..

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Налице са множество противоречия в представената от жалбоподателя бежанска история. Изложени са подробни мотиви в тази насока, изготвени след съпоставка между двете интервюта.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган така заповед №РД-03-15/3.5.2022 г./, в предвидената в закона писмена форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведени са две интервюта, с кандидата на разбираем от него език. Към датата на провеждане на интервюта жалбоподателят не е направил възражения, че не разбира това, което се пита.

Действително, ответникът не е обсъдил представената заповед за задържане на жалбоподателя. Следва да се посочи обаче, че тази заповед не би довела до изводи, различни от изложените от административния орган.

Настоящият състав намира, че решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване.

Видно от проведеното интервю, съдът намира, че не може да се направи извод, че изложените от жалбоподателя факти съдържат обстоятелства по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Установява се, че конфликтите на жалбоподателя са били от битов характер /предизвикани са от това, че е избягал с харесваното от него момиче/. Не се излагат твърдения за факти, нито се сочат доказателства за преследване поради останалите изброени в чл. 8 ЗУБ критерии за предоставяне на убежище.

На следващо място, видно от представената заповед за задържане от 23.7.2019 г. също не би могло да се направи такъв извод. В нея е посочено, че жалбоподателят е обвинен за престъпление по чл.414 от Иракския наказателен закон /племенен характер, както и че следва да се яви пред Следствения съд на [населено място]. Видно от тази заповед обаче не може да се направи извод дали жалбоподателят е преследван поради критериите на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Същевременно, посочването на израза „племенен характер“, както и изложеното в интервюта водят до извод, че не са налице такива предпоставки. На последно място, не се установява защо чак сега се представя тази заповед за задържане, а не в предходните производства, нито на какъв етап е това производство.

Е. защо следва да се направи извод, че не може да се приеме, че е осъществено преследване в родината на жалбоподателя, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод и от събраните по делото доказателства, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.

По отношение на наличието на предпоставките на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ – не е налице член на семейството на жалбоподателя, който да е получил статут на бежанец.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане

на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от приложената по преписката справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ- МС, както и от новопредставената с вх.№ ЦУ-482/26.4.2023 г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в И., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз.

От представените справки относно актуалното състояние на И. не може да се направи извод за наличието на предпоставките на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Не може да се направи извод за наличие на такива проблеми със сигурността, които да са от такъв характер, че е налице реална опасност от тежки посегателства. Действително, налице е относителна нестабилност в астраната, но не може да се направи извод, че тя е такава, че да покрие изискването за сериозност. Налице са предпоставки за вътрешно разселване.

Видно от справката от 26.4.2022 г. се установява, че действително вътрешната обстановка в И. е нестабилна. Организацията „Ислямска държава“, въпреки намаляването ѝ, продължава да извършва многобройни злоупотреби. Същевременно обаче правителството предприема мерки за преследването им, вкл. и като съобщава за налагане на присъди на членове на посочената групировка. От друга страна, както и самият жалбоподател сочи, в родния му град, където е живеел, ИД не е функционирала. Ето защо съдът намира, че не може да се направи извод, че е налице реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ. От доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, - не са налице материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сагван Хоршид С., гражданин на И., . ЕНЧ[ЕИК] срещу решение № 1378/5.10.2022 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: